



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobců: a) J. J., b) J. J., c) A. J., všichni zastoupeni JUDr. Ervínem Perthenem, advokátem se sídlem Velké náměstí 19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti osoby zúčastněné na řízení: T-Mobile Czech Republic a.s., se sídlem Tomíčкова 1, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 11. 2007, zn. 17314/UP/2007/Kd, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) - c) proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 7. 2008, č. j. 30 Ca 7/2008 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobci a) – c) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Magistrát města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 14. 3. 2007 pod zn. 22763/07/HA/Se/Me/ÚS 10 územní souhlas s umístěním základnové stanice GSM sítě T-Mobile na střeše bytového domu č. p. 913 na stavební parcele č. 1428 v Hradci Králové. Dne 31. 7. 2007 podali žalobci a) – c) (dále jen „stěžovatelé“), kteří jsou vlastníky (popř. uživateli) nemovitosti v sousedství bytového domu č. p. 913, u správního orgánu I. stupně přípis označený jako „stížnost proti vydání územního souhlasu – odvolání“, jímž požadovali okamžité zastavení stavby, zrušení územního souhlasu a zahájení řízení o územním rozhodnutí. Podání stěžovatelů vyřídil správní orgán I. stupně sdělením ze dne 9. 8. 2007, zn. 75488/07/HA/Ža, kterým byly všechny námitky stěžovatelů vyvráceny. V mezidobí (dne 9. 8. 2007) učinili stěžovatelé ještě jedno podání označené jako „postup podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu“, jímž stěžovatelé požadovali zrušení územního souhlasu dle § 156 odst. 2 správního řádu. Dále stěžovatelé reagovali na sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 9. 8. 2007 podáním ze dne 21. 8. 2007, ve kterém upozornili správní orgán I. stupně na své druhé podání, které dosud vyřízeno nebylo. Následně dne 29. 8. 2007 se stěžovatelé obrátili na žalovaného se „žádostí o přehodnocení způsobu vyřízení stížnosti proti postupu správního orgánu (§ 175 odst. 1, zákona č. 500/2004 Sb., správní řád)“. Stěžovatelé v něm uvedli, že dle jejich názoru měl správní orgán I. stupně postupovat dle § 156 odst. 2 správního řádu a územní souhlas zrušit. Požadovali, aby žalovaný odmítl závěr správního orgánu I. stupně o nedůvodnosti stížnosti a nařídil okamžité zastavení stavby, zrušení územního souhlasu a zahájení řízení o územním rozhodnutí.

[2] Žalovaný postup správního orgánu I. stupně při vyřizování stížnosti stěžovatelů prošetřil a sdělením ze dne 16. 10. 2007, zn. ST-157/2007/Kd, oznámil stěžovatelům, že se ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně a že jejich stížnost jím byla řádně a včas vyřízena. Na toto sdělení reagovali stěžovatelé podáním ze dne 23. 10. 2007 označeným jako „urgence vydání rozhodnutí“, v němž vyjadřují svůj nesouhlas se sdělením žalovaného ze dne 16. 10. 2007. Domnívají se, že žalovaný měl na jejich podnět reagovat buď zrušením územního souhlasu, nebo sdělením, že neshledal důvody pro přezkum územního souhlasu. Posledně uvedené podání stěžovatelů bylo vyřízeno sdělením žalovaného ze dne 26. 11. 2007, zn. 17314/UP/2007/Kd, ve kterém žalovaný odkázal na své sdělení ze dne 16. 10. 2007 a zopakoval některé jeho závěry.

[3] Stěžovatelé napadli citované sdělení žalovaného ze dne 26. 11. 2007 (zn. 17314/UP/2007/Kd) žalobou u krajského soudu a domáhali se jeho zrušení. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným usnesením odmítl, neboť dospěl k závěru, že napadené sdělení žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a je tedy dána kompetenční výluka dle § 70 písm. a) s. ř. s. Dle soudu se totiž stěžovatelé nedomáhají přezkoumání správního rozhodnutí, nýbrž pouhého sdělení, kterým žalovaný reagoval na námitky stěžovatelů proti vyřízení předchozí stížnosti žalovaným. Žalobou napadené sdělení žalovaného nezakládá, nemění ani neruší práva a povinnosti stěžovatelů, ani jejich práva či povinnosti závazně neurčuje. Postrádá obsahové i formální znaky rozhodnutí.

II.

[4] Stěžovatelé ve své kasační stížnosti uvádějí, že ji podávají z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že žalobou napadeným sdělením byla založena, změněna či zrušena práva či povinnosti, nebo prohlášeno, že určitá osoba předmětná práva a povinnosti má či nemá. Tím, že žalovaný shledal stížnost stěžovatelů nedůvodnou, de facto prohlásil, že stěžovatelům nenáleží právo domáhat se zrušení územního souhlasu s umístěním stavby. Přezkoumatelnost sdělení dovozují i ze skutečnosti, že územní souhlas lze charakterizovat jako sdělení ve smyslu § 154 správního řádu. Napadené usnesení krajského soudu je dle stěžovatelů rozporné, neboť soud nikterak nevyvrátil názor stěžovatelů, že územní souhlas je sdělením ve smyslu § 154 správního řádu, a dokonce sám uvedl, že je přezkoumatelný ve správním soudnictví. Avšak ve vztahu k žalobou napadenému sdělení žalovaného uvedl, že je výsledkem postupu i dle části čtvrté správního řádu, v důsledku čehož je vyloučeno ze soudního přezkumu. Jestliže je jak územní souhlas, tak sdělení žalovaného vydáno na základě části čtvrté správního řádu, pak pokud je územní souhlas dle názoru soudu přezkoumatelný soudem, musí být přezkoumatelné i sdělení žalovaného. Stěžovatelé dále polemizují s názorem krajského soudu, že územní souhlas je možné napadnout správní žalobou. Domnívají se, že tento závěr soudu je v rozporu se zásadou vyčerpání všech řádných opravných prostředků. Uzavírají, že obsahem sdělení žalovaného je konečné stanovisko správního orgánu ve věci územního souhlasu, neboť ze všech podání stěžovatelů je patrna jejich vůle směřující k napravení vzniklého protiprávního stavu. Stěžovatelé navrhuji, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se vyjádřil ke kasační stížnosti podáním ze dne 3. 10. 2008, v němž uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a ztotožňuje se s rozhodnutím krajského soudu.

[6] Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 22. 9. 2008 popírá shodný charakter územního souhlasu a sdělení dle části čtvrté správního řádu. Sdělení dle části čtvrté správního řádu je sdělením nejen z hlediska formálního, ale i materiálního, kdežto územní souhlas je sdělením dle části čtvrté správního řádu pouze z formálního hlediska, materiálně se projevuje jako individuální správní akt. Sdělení žalovaného se nikterak nedotkla práv pramenících z hmotného práva, nezakládají tedy stěžovatelům žádná práva a žádné konkrétní povinnosti. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud předepisuje, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout toliko z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS). Námitky stěžovatelů lze podřadit právě pod tento důvod kasační stížnosti. Ačkoliv stěžovatelé svoji kasační stížnost formálně opírají i o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neuvádějí žádnou konkrétní námitku, kterou by bylo lze podřadit těmto ustanovením. Nutno dodat, že by

se jimi Nejvyšší správní soud stejně nemohl zabývat, neboť jeho přezkum se ve vztahu k napadenému rozhodnutí, které je procesní povahy, omezuje na posouzení skutečnosti, zda byly dány podmínky pro odmítnutí žaloby.

[9] V první řadě je potřeba poukázat na skutečnost, že předmětem soudního řízení se stalo i sdělení žalovaného ze dne 16. 10. 2007, zn. ST-157/2007/Kd, které předcházelo vydání sdělení, jež je předmětem tohoto řízení o kasační stížnosti. K časově prvnímu sdělení žalovaného uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku z dnešního dne, č. j. 1 As 92/2008 - 76, že se z materiálního hlediska jedná o rozhodnutí o odvolání stěžovatelů proti územnímu souhlasu. Jedná se tedy o rozhodnutí ve smyslu správního řádu i soudního řádu správního, neboť se jím zakládají, mění či ruší práva a povinnosti osob. Zdejší soud ve výše uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že toto první sdělení žalovaného není vyloučeno ze soudního přezkumu.

[10] Nyní je potřeba posoudit, jakou povahu má druhé sdělení žalovaného (ze dne 26. 11. 2007, zn. 17314/UP/2007/Kd). Časový sled událostí je následující – žalovaný vydal dne 16. 10. 2007 sdělení, které je rozhodnutím o odvolání, ve kterém potvrdil správnost a zákonnost vydaného územního souhlasu, na což reagovali stěžovatelé podáním ze dne 23. 10. 2007, v němž již jen opakují dříve uvedené důvody nezákonnosti územního souhlasu a domáhají se přehodnocení stanoviska žalovaného. Následně vydané sdělení žalovaného, které je předmětem této kasační stížnosti, se toliko omezuje na konstatování, že věc byla žalovaným již jednou posouzena ve sdělení ze dne 16. 10. 2007, pro pořádek žalovaný opakuje stěžejní závěry učiněné v prvním sdělení a v dalším na toto své sdělení odkazuje. Práva a povinnosti žadatele o územní souhlas, stěžovatelů a dalších osob byla s definitivní platností založena či změněna rozhodnutím žalovaného o odvolání stěžovatelů (sdělením ze dne 16. 10. 2007). Nelze tedy dospět k závěru, že by sdělení žalovaného ze dne 26. 11. 2007, zn. 17314/UP/2007/Kd, zakládalo, měnilo či rušilo práva a povinnosti, nebo prohlašovalo, že určitá osoba práva či povinnosti má nebo nemá. Toto sdělení není rozhodnutím ani ve smyslu správního řádu, ani ve smyslu § 65 s. ř. s., a je proto vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. Jedná se toliko o zdvořilou reakci žalovaného na nesouhlas stěžovatelů s rozhodnutím o odvolání. Ostatně je povinností správních orgánů, aby v souladu s pojetím veřejné správy jako služby veřejnosti, se zásadou otevřenosti veřejné správy a zdvořilosti při jejím výkonu vyřídily všechna podání učiněná uživateli veřejné správy a sdělily jim své stanovisko v dané věci. Kasační námitka stěžovatelů je proto nedůvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se již nad rámec důvodů rozhodnutí na závěr zabýval i argumentací stěžovatelů, že se svým podáním ze dne 23. 10. 2007 domáhali na základě § 156 odst. 2 správního řádu přezkumu územního souhlasu, který považují za tzv. jiný správní úkon dle části čtvrté správního řádu, příp. seznámení s důvody, pro které žalovaný přezkumné řízení nezačal. Dle § 156 odst. 2 správního řádu se přiměřeně použijí ustanovení části druhé hlavy IX správního řádu upravující přezkumné řízení. V § 94 odst. 1 správního řádu, který se má dle § 156 odst. 2 správního řádu přiměřeně aplikovat, se stanoví, že pokud neshledá správní orgán důvody pro zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost spolu s důvody osobě, která dala podnět k zahájení tohoto řízení. Z judikatury NSS však vyplývá, že sdělení o nezačáti přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 správního řádu není správním rozhodnutím, neboť se jím nezasahuje do právní sféry

účastníků řízení, nemění se práva ani povinnosti založené původním rozhodnutím. Toto sdělení je proto vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 - 71, přístupný na www.nssoud.cz). Ani na tomto právním základě by se tedy stěžovatelé nemohli úspěšně domoci přezkoumání napadeného sdělení žalovaného soudem.

IV.

[12] S ohledem na výše uvedené a skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou.

[13] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady, které by převyšovaly běžnou míru nákladů jeho administrativní činnosti, nevznikly, a proto ani žalovanému náhrada nákladů řízení přiznána nebyla. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů

řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2009

JUDr. Josef Baxa
předseda
senátu